

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. RvVb/A/1516/0109 van 13 oktober 2015
in de zaak 1011/0751/A/3/0696

In zake:

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Peter De SMEDT en Truus VANDENDURPEL
kantoor houdende te 9000 Gent, Kasteellaan 141
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de **GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR** van het
Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling Oost-Vlaanderen

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Paul AERTS
kantoor houdende te 9000 Gent, Coupure 5
waar woonplaats wordt gekozen

verwerende partij

*Tussenkomen
de partij:*

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Erika RENTMEESTERS
kantoor houdende te 9100 Sint-Niklaas, Vijfstraten 57
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 8 april 2011, strekt tot de vernietiging van de beslissing van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling Oost-Vlaanderen, van 2 maart 2011 waarbij aan de tussenkomen partij een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor project 21.224-RWZI Lozer-fase 1: kleinschalige waterzuiveringsinstallatie-aansluiten influent-/effluentcollectoren op overstortput – constructie influentpomp(gemaal en voorbezinkt) tank – constructie 4 biorotoren – bouwen humustank – aanleg 4 rietvelden.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te
en met als kadastrale omschrijving .

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd in de samenhangende zaak, bij de Raad geregistreerd onder het rolnummer 1011/0722/SA/3/0725. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend. De tussenkommende partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 8 oktober 2013, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter DE SMEDT, die ter zitting verklaart advocaat Bert ROELANDTS in deze zaak op te volgen, verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Ineke BOCKSTAEL die loco advocaat Paul AERTS verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Erika RENTMEESTERS die verschijnt voor de tussenkommende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

███ verzoekt met een aangetekende brief van 25 mei 2011 om in het geding te mogen tussenkomen. De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 26 februari 2013 vastgesteld dat er redenen zijn om het verzoek in te willigen en dat de tussenkommende partij beschouwd kan worden als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO. Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig werd ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

IV. FEITEN

Op 8 november 2010 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkommende partij bij de verwerende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het bouwen van een kleinschalige waterzuiveringsinstallatie”*.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 24 februari 1977 vastgestelde gewestplan ‘Oudenaarde’ gelegen in agrarisch gebied. Het perceel is niet gelegen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 25 november 2010 tot en met 24 december 2010, worden 53 bezwaarschriften ingediend.

Het Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling Oost-Vlaanderen, deelt op 23 november 2010 mee geen bezwaren te hebben ten aanzien van het project.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwwontwikkeling, brengt op 29 november 2010 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

De provincie Oost-Vlaanderen brengt op 23 december 2010 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente [REDACTED] brengt op 14 februari 2011 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Op 2 maart 2011 beslist de verwerende partij de stedenbouwkundige vergunning te verlenen en doet hierbij de volgende overwegingen gelden:

“ ...

HET OPENBAAR ONDERZOEK

In toepassing van de Vlaamse codex Ruimtelijke Ordening en het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000, en latere wijzigingen, betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning en verkavelingaanvragen, is de aanvraag onderworpen aan een openbaar onderzoek.

De aanvraag is verzonden naar de gemeente [REDACTED] voor de organisatie van het openbaar onderzoek. Het vond plaats van 25/11/2010 tot 24/12/2010. Er werden 53 bezwaren ingediend. De bezwaren handelen over:

- 1. juridische grond om af te wijken van de gewestplanbestemming is niet correct — de opmaak van een RUP is vereist.*
- 2. visuele hinder, geurhinder, lawaaihinder, stofhinder en exploitatiehinder in het algemeen voor nabijgelegen woningcluster*
- 3. de onduidelijkheid met betrekking tot een eventuele uitbreiding*
- 4. ontbrekende motivatie en onderzoek naar alternatieven voor de huidige inplanting vorm- en procedurefouten in de ingediende documenten en het openbaar onderzoek; het gebruik van verouderde plannen ([REDACTED] wordt niet vermeld')*
- 5. waardevermindering van aanpalende eigendommen.*

Na onderzoek van de bezwaren en opmerkingen worden volgende standpunten hieromtrent ingenomen:

- 1. In de verklarende nota wordt aan de aanvrager gevraagd zelf na te gaan of de aanvraag overeenstemt en verenigbaar is met de wettelijke en ruimtelijke context. De aanvrager is van mening dat voor de aanvraag afgeweken kan worden van de gewestplanbestemming 'agrarisch gebied' mits toepassing van de afwijkingsbepaling art. 4.4.7, §2 (VCRO). Verschillende bezwaarindieners zijn van mening dat deze afwijkingsbepaling niet ingeroepen kan worden: de oppervlakte van de werken is kleiner dan 150m, het gaat om meer dan enkel rietvelden en de infrastructuur is niet te beschouwen als kleinschalige infrastructuur bij het verzamelen en vervoeren van afvalwater. Bovendien heeft de installatie een bovengemeentelijke impact, vermits er vuilwatervrachten van verschillende gemeenten gezuiverd zullen worden. Dit bezwaar wordt weerhouden. De afwijkingsbepaling art. 4.4.7, §2 kan hier niet toegepast worden. Niettemin is het aan de vergunningverlenende overheid om te beslissen op welke juridische grond de beslissing gebaseerd wordt. Voor grotere, noodzakelijke infrastructuurwerken kan hogervermeld (rubriek 'afwijkingen van de stedenbouwkundige voorschriften') art. 20 van het Koninklijk besluit van 28 december*

1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen worden ingeroepen.

Over de gemeentegrens op het grondgebied van ■■■■■ bevindt zich een woningcluster. Verschillende bezwaarindieners vrezen dat zij onaanvaardbare hinder zullen ondervinden van de installaties. Het zou hierbij gaan over geur-, en geluidshinder, visuele hinder, toename van wateroverlast (met vervuild water bij defecten aan de installatie), ongedierte, en zettingen bij het droogpompen van de site. De milieugebonden hinder (geur, geluid, ongedierte, defecten) zal opgevangen worden in de voorwaarden van de nog te verkrijgen milieuvergunning; bouwvergunning en milieuvergunning zijn aan elkaar gekoppeld: indien de milieuvergunning wordt geweigerd omdat de milieuhinder niet kan worden opgevangen of gebracht tot een aanvaardbaar niveau, is de bouwvergunning niet uitvoerbaar. De eventuele visuele hinder wordt gemilderd door het aanplanten van buffers en groenschermen en is minder dan bij mogelijke zone-eigen constructies. Volgens onze gegevens is er in de onmiddellijke woonomgeving van de site geen recent overstroomd gebied of risicozone voor overstromingen bekend. Ook de beheerder van de aanpalende waterloop van 2^e categorie maakt geen melding van wateroverlastproblemen. Het college bevestigt wel dat er wateroverlast bekend is in die zin dat zij stellen dat er geen bijkomende wateroverlast op het aanpalende bekenstelsel mag worden veroorzaakt. De aanvrager moet, zoals elke bouwheer, de nodige maatregelen voorzien zodat de omgeving geen schade ondervindt van de werken en de tijdelijke hinder tot het minimum beperkt blijft. In dit kader voegde de aanvrager ook een 'rekennota stabiliteit' toe aan het dossier. Deze bezwaren worden niet weerhouden.

3. De aanvrager voorziet op het afgebakende terrein van 6546m² een zone voor uitbreiding waar de installatie later eventueel nog kan worden uitgebreid met 500 I.E., wat neerkomt op 2 extra rietvelden en nog een biorotorinstallatie. Deze uitbreiding wordt niet mee vergund met deze aanvraag. De aanvrager zal hiervoor een nieuw dossier moeten indienen, dat dan opnieuw geëvalueerd zal worden, o.a. op basis van de ervaring met deze te vergunnen installatie.
4. De aanvrager schrijft dat voor deze locatie werd gekozen omdat ze zich bevindt op het laagste punt in het totale rioleringsnet. Een andere locatie, verderop of hogerop gelegen vraagt bijkomende investeringen in pompstations en leidingwerk, maar eveneens bijkomende energie- en exploitatiekosten. In sommige bezwaarschriften wordt beweerd dat dit niet het laagste punt zou zijn van het rioleringsnet, er worden evenwel geen concrete plaatsen aangeduid die dan wel beter geschikt zouden zijn. Het college merkt verder nog op dat ook de aanwezigheid van een waterloop een pluspunt is bij de keuze van de locatie. Dit bezwaar wordt niet weerhouden.
5. Als vorm- en procedurefouten worden door bezwaarindieners volgende elementen aangehaald:
 - verschillende affiches: De aanvrager had verkeerdelijk zelf het initiatief genomen om openbaarmakingsaffiches voor de aanvraag uit te hangen. Dit werd gecorrigeerd door het college dat haar eigen affiches uithing. Dit incident is niet van die aard dat de belanghebbenden niet voldoende geïnformeerd zouden zijn.
 - verschillende procedures bij de openbaarmaking: Er ontstond verwarring omdat voor de brief van de aangetekende zendingen wellicht gebruik werd gemaakt van een gestandaardiseerde formule voor de reguliere procedure terwijl het een bijzondere procedure betrof op de affiches. Uit de ontvangen bezwaren blijkt dat dit geen invloed heeft gehad op het goede verloop van het openbaar onderzoek. Ten gronde worden de bezwaren in beide procedures verzameld door het college. Een eventueel hoger beroep zal ingesteld worden naar aanleiding van een concrete vergunning of weigering die de nodige informatie in verband met de te volgen beroepsprocedure bevat.

- ontbreken handtekening ontwerper: De plannen werden opgemaakt door het studiebureau [REDACTED]

. Het aanvraagformulier werd inderdaad niet medeondertekend door dit studiebureau. De gewestelijk stedenbouwkundige ambtenaar is van mening dat het ontbreken van deze handtekening de beoordeling ten gronde en een eventuele vergunning niet in de weg staat. Het betreft een administratieve vergetelheid die op zich geen aanleiding kan geven tot de weigering van de vergunning. Sommige bezwaarindieners stellen dat nergens uit blijkt dat de afgevaardigde van [REDACTED] gemachtigd is om de aanvraag te ondertekenen. (Hetzelfde kan gezegd worden van een bezwaarschrift.) Dit behoort echter niet tot het beoordelingskader van de gewestelijk stedenbouwkundige ambtenaar.

- mogelijkheid tot het indienen van mondelijke bezwaren: Bij het openbaar onderzoek (brieven en affiches) werd de mogelijkheid om bezwaren ook mondeling in te dienen niet expliciet vermeld. Mondelinge bezwaren zouden schriftelijk geacteerd worden bij het loket ruimtelijke ordening van de gemeente en geschreven in het dossier worden opgenomen. Hoewel verschillende bezwaarindieners gewag maken van een schending van hun rechten, wordt niet geconcretiseerd of er iemand zijn bezwaar niet heeft kunnen indienen. De schending is dan ook niet ernstig.

De afwijkingen op de vorm en de procedure zijn niet van die aard dat zij een goed begrip van het dossier in de weg staan of de inspraakmogelijkheden onredelijk inperken.

6. Waardevermindering of waardevermeerdering is geen beoordelingselement bij een stedenbouwkundige aanvraag als de hinder tot een aanvaardbaar niveau beperkt wordt.

...

WATERTOETS

Overeenkomstig artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003 en latere wijzigingen betreffende het integraal waterbeleid dient de aanvraag onderworpen te worden aan de watertoets. Het Besluit van de Vlaamse Regering van 20 juli 2006 (BS 31/10/2006) en latere wijzigingen stelt nadere regels vast voor de toepassing van de watertoets. De aanvraag werd getoetst aan het watersysteem, aan de doelstellingen van artikel 5 van het decreet integraal waterbeleid, en aan de bindende bepalingen van het bekkenbeheerplan. Het voorliggende project heeft een beperkte oppervlakte en ligt niet in overstromingsgevoelig gebied, zodat in alle redelijkheid dient geoordeeld te worden dat geen schadelijk effect wordt veroorzaakt.

Het gecollecteerde afvalwater wordt gezuiverd, en het effluent wordt geloosd via grachten in een waterloop van 2^e categorie. De beheerder van de waterloop geeft gunstig advies. Er worden geen schadelijke effecten of wateroverlast verwacht door de lozing van het effluent. De aanvraag heeft een positief effect op het watersysteem.

BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

Deze beoordeling als uitvoering van art. 1.1.4 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling en met oog voor de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen - houdt rekening met de volgende criteria als uitvoering van art. 4.3.1. van de codex:

- functionele inpasbaarheid

De werken staan niet in teken van agrarische of para-agrarische activiteiten. Niettemin kan vergunning worden verleend met toepassing van artikel 20 van het K.B. van 28/12/1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen. De locatie werd gekozen om praktische redenen (laag punt riolering, nabijheid waterloop). De aanvraag is verenigbaar met de algemene bestemming en met

het architectonisch karakter van het betrokken gebied: ook landbouwbedrijfswoningen en de aanwezige zonevreemde woningen kunnen aangesloten worden op de kwzi en de omgevende landbouwgronden zullen geen noemenswaardige gebruikshinder ondervinden. Architectonisch is het geheel aanvaardbaar gezien rietvelden naast een waterloop in agrarisch gebied niet storend zijn en de constructies uiteindelijk hetzelfde impact zullen hebben als sleufsilos of lagere landbouwloodsen. Gezien de bijna vierkante vorm van de voorziene site, lijkt de kwartslag kanteling van het project, zoals gesuggereerd in het advies van Duurzame Landbouwwontwikkeling Oost-Vlaanderen niet van die aard dat de agrarische structuur veel minder aangetast zou worden.

- *mobilitateimpact*

De verkeersafwikkeling zal beperkt hinder ondervinden tijdens de werken. Na realisatie zal de verkeersimpact kleiner zijn dan bij een landbouwbedrijf.

- *schaal*

Door het naastliggende landbouwbedrijf, andere landbouwbedrijven in de omgeving en de landschappelijke inkadering past de installatie in de schaal van de omgeving.

- *ruimtegebruik en bouwdichtheid*

De site werd ontworpen met een beperkt ruimtegebruik om niet te veel oppervlakte te onttrekken aan de landbouwfunctie. De installaties worden aan de straat ingeplant zodat zij zouden aansluiten bij bestaande bebouwing en om een verdere versnippering van de open ruimte tegen te gaan.

- *visueel-vormelijke elementen*

Het belangrijkste onderdeel van de installatie zijn de 4 rietvelden. De andere, meer technische installaties worden grotendeels ondergronds voorzien. De hoogte van de zichtbare delen bedraagt ongeveer 2,5m. Het geheel wordt grotendeels afgeschermd door bufferaanplantingen.

- *cultuurhistorische aspecten: Er zijn geen relevante cultuurhistorische aspecten die de aanvraag onaanvaardbaar maken.*

- *het bodemreliëf*

Het bodemreliëf na de werken zal gewijzigd zijn tegenover de bestaande toestand, maar, gezien de relatief beperkte niveauverschillen zijn er geen negatieve gevolgen te verwachten.

- *hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen*

De aanvraag is ook milieuvergunningsplichtig en deze is gekoppeld aan de bouwvergunning. De gerealiseerde kwzi zal ten allen tijde moeten voldoen aan de geldende milieunormen. In de milieuvergunning zullen de nodige voorwaarden worden opgenomen om de hinderaspecten aanvaardbaar te houden. Indien de aanvrager geen milieuvergunning kan verkrijgen, wordt de bouwvergunning onuitvoerbaar.

ALGEMENE CONCLUSIE

De aanvraag komt in aanmerking voor vergunning.

...

Dit is de bestreden beslissing.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente [REDACTED] heeft met een aangetekende brief van 29 maart 2011 een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en vernietiging van de bestreden beslissing ingesteld. Dit dossier is bij de Raad geregistreerd onder het nummer 1011/0722/SA/3/0725. De Raad heeft de vordering tot schorsing verworpen met een arrest van 19 oktober 2011 (nummer S/2011/0132).

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de voorliggende vordering tot vernietiging tijdig en regelmatig werd ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste en tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

In haar eerste en tweede middel roept de verzoekende partij de schending in van het algemene rechtsbeginsel van de hiërarchie van de rechtsnormen tussen artikel 4.4.7, §2 VCRO en artikel 20 K.B. van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen (hierna: het Inrichtingsbesluit), een schending van het vertrouwensbeginsel en van artikel 11.4.1 van het K.B. van 14 september 1977 tot vaststelling van het gewestplan Oudenaarde.

De verzoekende partij aanvaardt dat de decretale afwijkmogelijkheid van artikel 4.4.7, §2 VCRO niet kan worden toegepast, maar volgens haar betekent dat dan nog niet dat automatisch terug de oude regeling, vastgelegd bij artikel 20 Inrichtingsbesluit, van toepassing is. Niet alleen is die toepassing volgens haar in strijd met de hiërarchie van de rechtsnormen, maar bovendien zou artikel 20 impliciet opgeheven zijn door de inwerkingtreding van artikel 4.4.7 §2 VCRO en is er trouwens ook niet aan voldaan. Zij ontwikkelt dit als volgt:

“ ...

Sinds de inwerkingtreding van artikel 4.4.7 §2 VCRO kan voor kleine werken van algemeen belang (opgelist in een besluit van de Vlaamse Regering) worden afgeweken van een RUP, BPA, APA, gewestplan en is de toepassing van artikel 20 Inrichtingsbesluit dan ook overbodig geworden.

Welke werken als werken van algemeen belang worden beschouwd, wordt aangegeven in hoofdstuk II van het besluit van 5 mei 2000 (laatst gewijzigd op 16 juli 2010, BS 10 september 2010).

...

Wanneer de geplande werken niet vallen onder één van bovenstaande categorieën, is geen sprake van 'kleine werken van algemeen belang' en kan geen toepassing worden gemaakt van artikel 4.4.7 §2 VCRO. In dat geval moet toepassing worden gemaakt van artikel 4.4.7 §1 VCRO, d.i. via de opmaak van een RUP (met mogelijkheid tot het verlenen van een anticipatieve vergunning na het openbaar onderzoek in het kader van de opmaak van dat RUP).

De toetsing van het vergunde project aan de lijst van 'kleine werken van algemeen belang' leert dat geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 4.4.7 § 2 VCRO, reden waarom de verwerende partij ook toepassing tracht te maken van artikel 20 Inrichtingsbesluit. Overigens bevestigt de verwerende partij uitdrukkelijk in haar beslissing dat artikel 4.4.7 § 2 VCRO niet kan worden toegepast, wegens het niet voldaan zijn aan de voorwaarden ervan. Diezelfde redenering - toepassing van artikel 20 Inrichtingsbesluit omwille van het punt dat bezwaarindieners maken met hun stelling dat artikel 4.4.7 §2

VCRO niet kan worden toegepast - staat ook met zoveel woorden te lezen in het dossier (met de hand geschreven op de dossiermap).

Het gaat evenwel niet op om - wanneer wordt vastgesteld dat een **decretale afwijkmogelijkheid** (artikel 4.4.7 §2 VCRO) niet kan worden toegepast omwille van de omvang en de schaal van de werken - toepassing te maken van een oude regeling, vastgelegd bij een K.B. (artikel 20 Inrichtingsbesluit), zijnde een "lagere" rechtsnorm dan een decreet. Dit is een duidelijke schending van de hiërarchie van de rechtsnormen.

Artikel 4.4.7 § 2 VCRO voorziet een gelijkaardige afwijkmogelijkheid als artikel 20 Inrichtingsbesluit, waarbij de mogelijkheid (en de erin vervatte beperkingen) om af te wijken van de stedenbouwkundige voorschriften evenwel door de decreetgever zijn vastgelegd.

Dit betekent dat artikel 20 Inrichtingsbesluit impliciet werd opgeheven door de invoering van een nieuwe regeling door de decreetgever.

De verwerende partij kon derhalve geen toepassing maken van artikel 20 Inrichtingsbesluit, nu deze problematiek op vandaag volledig wordt geregeld door artikel 4.4.7, § 2 VCRO, waarvan de verwerende partij n.b. stelt dat deze in casu niet kan worden toegepast. Het tegenovergestelde beweren zou strijden met het algemeen rechtsbeginsel van de hiërarchie der rechtsnormen.

Uiterst ondergeschikt betaamt het een zorgvuldige overheid niet om toepassing te maken van een oude, regeling — die werd vervangen door een nieuwe regel van een hogere rechtsorde — om net die nieuwe regel te omzeilen.

...

Zelfs indien zou worden aangenomen dat artikel 20 Inrichtingsbesluit op vandaag nog kan worden toegepast, quod non, dan nog dient te worden vastgesteld dat de voorliggende aanvraag niet kon worden vergund met toepassing van artikel 20 Inrichtingsbesluit.

...

De toelichting bij dit artikel in de omzendbrief van 8 juli 2007 (gewijzigd op 25/1/2002 en 25/10/2002) bij het Inrichtingsbesluit verduidelijkt dat dit artikel slechts kan worden toegepast voor **uitzonderlijke toestanden**.

Vooreerst behoren — volgens diezelfde omzendbrief — de nieuwe gemeenschapsvoorzieningen van **gewestelijk of regionaal belang** tot de verplichte inhoud van een gewestplan en kan daarvoor **geen gebruik worden gemaakt van artikel 20 Inrichtingsbesluit**.

Daarenboven is het — indien het gaat om een gemeenschapsvoorziening van gemeentelijk belang — voor de toepassing van artikel 20 Inrichtingsbesluit vereist dat er een **dringende en absolute noodzaak** bestaat en dat **er niet kan worden gewacht op de procedure voor het opstellen van een gemeentelijk RUP**.

Hoger werd reeds aangegeven dat de vergunde KWZI het water van verschillende gemeenten zal zuiveren (■■■■■). Er mag dan ook worden aangenomen dat het een werk **van bovenlokaal belang** betreft.

Om te bepalen of iets van (boven)lokaal of regionaal belang is, biedt het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (hierna: RSV) vaak een uitweg. Aangezien noch het RSV noch het PRS Oost-Vlaanderen bevoegdheidsregels bevat aangaande RWZI's, betekent dit dat beroep kan/moet worden gedaan op het subsidiariteitsbeginsel.

Op basis hiervan mag worden aangenomen dat een RWZI die water zuivert van meerdere gemeenten, het lokaal belang overstijgt (zie ook RvS 9 september 2010, nr. 207.267, [REDACTED]), reden waarom artikel 20 Inrichtingsbesluit niet kan worden toegepast. Ook de voorziene zone voor uitbreiding (niet nogmaals 500 inwonersequivalenten, d.i. 2 extra rietvelden en 2 biorotoren), bevestigt het bovenlokaal belang.

Gelet op het bovenlokaal belang van dit project komt het dan ook een **hogere overheid** toe om een ruimtelijk uitvoeringsplan op te maken. In het kader van de opmaak van dit plan kunnen dan alle mogelijke alternatieven in aanmerking worden genomen en de beste locatie worden uitgekozen. Dit alternatievenonderzoek is trouwens — logischerwijze — vereist in het kader van de plan-MER (of de screening). Hoger werd reeds gewezen op de ongelukkige inplanting van de vergunde KWZI, gelet op de hogere ligging t.o.v. de [REDACTED] (waar het water samenstroomt), nog los van de ruimtelijke inplanting.

Bovendien moet worden vastgesteld dat het met de bestreden beslissing vergunde project reeds in voorbespreking is sedert minstens 2006 (zie stukken 5). Ook de **dringende en absolute noodzaak** — die vereist is ingeval zou worden geoordeeld dat het gaat om werken van gemeentelijk belang (quod non) **bestaat dus in geen geval**. De vraag rijst of het niet zinvoller was geweest de lange periode van voorbesprekingen te gebruiken voor het opstellen van een BPA/RUP. Ook het college van burgemeester en schepenen stelt in het beschikkend gedeelte van haar advies vast dat de opmaak van een RUP mogelijks noodzakelijk is.

Het staat dus vast dat artikel 20 Inrichtingsbesluit geen vergunningsgrondslag kan bieden voor het voormeld project.

Overigens is evenmin geenszins voldaan aan de voorwaarde — ingeval artikel 20 K.B. toch principieel zou kunnen worden toegepast (quod non) — dat het **gevraagde in overeenstemming is met de algemene bestemming en het architectonisch karakter van het gebied**.

De geplande constructies bevinden zich in een agrarisch gebied, dat onmiddellijk paalt aan een landschappelijk waardevol agrarisch gebied, en zijn evident niet in overeenstemming met de algemene bestemming en het architectonisch karakter van het gebied.

...

In casu gaat het om een terrein van meer dan 4000 m², met **4 rietvelden van 375 m²** (waarbij het maaiveld met meer dan 50 cm wordt opgehoogd (en gevuld met grind) en met rondom een ophoging tot 74 cm (helling van 30°)), **4 biorotoren van 9 meter lang en tot 2,42 meter boven het nieuwe maaiveld** (dat ook wordt opgehoogd t.o.v. het bestaande maaiveld), een **humustank** (met effluentput) **tot 1,15 meter boven het nieuwe maaiveld, voorbezinktanks tot 1,4 meter boven het maaiveld, evenals een influentpompput en elektroboard tot resp. 1,4 meter en 2,3 meter boven het nieuwe maaiveld**.

...

Evenmin besteedt de verwerende partij aandacht aan de verantwoording van de concrete inplantingsplaats, terwijl er ruimtelijk meer verantwoorde alternatieven voorhanden zijn (o.a. in [REDACTED], waar het water in de [REDACTED] samenstroomt, en waar de hoogteligging ook het laagst is).

...”

2.

De verwerende partij antwoordt hierop als volgt:

“ ...

Verzoekende partij kan helemaal niet gevolgd worden in het standpunt dat art. 20 van het K.B. van 28 december 1972 niet langer meer zou gelden en zelfs impliciet zou zijn opgeheven ingevolge de inwerkingtreding van art. 4.4.7. § 2 VCRO.

Art. 4.4.7. § 2 VCRO voorziet in een mogelijkheid om van de bestemmingsvoorschriften af te wijken in het geval een stedenbouwkundige vergunning betrekking heeft op kleine handelingen van algemeen belang of voor lijninfrastructuur- en nutswerken die een gemeentelijk karakter hebben of kleine wijziging inhouden. De afwijking van de stedenbouwkundige bestemmingsvoorschriften is evenwel enkel mogelijk in het geval de betrokken handelingen de algemene bestemming en het architectonisch en landschappelijke karakter van het gebied niet kennelijk in het gedrang brengen.

Art. 4.4.7. § 2, tweede lid VCRO bepaalt dat de Vlaamse Regering bepaalt welke handelingen van algemeen belang als klein worden beschouwd, en welke lijninfrastructuur en nutswerken een gemeentelijk karakter hebben of een kleine wijziging inhouden.

Het besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000 tot aanwijzing van de handelingen in de zin van art. 4.1.1., 5°, art. 4.4.7. § 2 en art. 4.7.1. § 2, tweede lid, VCRO en tot regeling van het vooroverleg met de Vlaamse bouwmeester, zoals meest recentelijk gewijzigd op 24 juli 2009, bevat de verdere bepalingen van wat onder handelingen van algemeen belang als klein worden beschouwd en welke lijninfrastructuur – en nutswerken een gemeentelijk karakter hebben of een kleine wijziging inhouden.

In art. 3 van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000 worden drie categorieën onderschreven:

- Een opsomming kleine handelingen van algemeen belang respectievelijk lijninfrastructuur- en nutswerken met een gemeentelijk karakter of die een kleine wijziging inhouden, zoals vervat in art. 3 § 1*
- Andere dan in § 1 genoemde lijninfrastructuur- en nutswerken met een gemeentelijk karakter, opgenomen in art. 3 § 2 eerste lid*
- Andere dan in § 1 genoemde lijninfrastructuur- en nutswerken die een kleine wijziging impliceren, opgenomen in art. 3 § 2 tweede lid*

Deze omschrijving omvat evenwel niet alle werken van algemeen belang. De (kleine) werken van algemeen belang die niet worden opgesomd in art. 3 van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000 vallen dan ook niet onder de toepassing van art. 4.4.7. § 2 VCRO.

Art. 20 van het K.B. van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen kent daarentegen niet dezelfde beperking. Deze bepaling is van toepassing op alle (kleine) werken van algemeen belang.

Dit heeft meteen tot gevolg dat het toepassingsgebied van art. 4.4.7. § 2 VCRO niet hetzelfde is als dit van art. 20 van het K.B. van 28 december 1972.

Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in het standpunt dat de toepassing van art. 20 van het K.B. van 28 december 1972 overbodig geworden is sinds de inwerkingtreding van art. 4.4.7. § 2 VCRO.

Om dezelfde reden kan er evenmin sprake zijn van een impliciete opheffing van art. 20 van het K.B. van 28 december 1972 door de invoering van een nieuwe regeling met een beperkte(re) toepassingsgebied.

Door in het bestreden besluit toepassing te maken van art. 20 van het K.B. van 28 december 1972 worden dan ook geenszins de in het middel ingeroepen bepalingen en beginselen geschonden.

...
Wanneer de stedenbouwkundige overheid beslist gebruik te maken van de afwijkingsbepaling van art. 20 van het K.B. van 28 december 1972 om in strijd met de bindende gewestplanbestemming een vergunning te verlenen, kan dit bijgevolg enkel op voorwaarde dat de aangevraagde werken verenigbaar zijn met de "algemene bestemming en met het architectonisch karakter van het betrokken gebied".

In de bepaling van art. 20 worden geen andere voorwaarden gesteld. Alle andere door verzoekende partij aangehaalde voorwaarden, buiten de verenigbaarheid met de "algemene bestemming en met het architectonisch karakter van het betrokken gebied", zijn dan ook niet relevant.

Het vereiste van de verenigbaarheid van een bouwwerk met de algemene bestemming en met het architectonisch karakter van het betrokken gebied moet zo worden begrepen dat het ontworpen bouwwerk, gelet op zijn functie en omvang, niet in strijd mag zijn met de algemene bestemming van het betrokken gebied en met het daarmee gepaard gaande architectonische karakter van dat gebied. Het voldaan zijn aan deze voorwaarden moet blijken uit de motivering in het besluit zelf (zie arrest R.v.St. nr. 202.448 van 29 maart 2010 inzake [REDACTED]).

In het bestreden besluit is verwerende partij van oordeel dat aan de voorwaarde van art. 20 van het K.B. van 28 december 1972 wel degelijk is voldaan.

...
De site werd ontworpen met een beperkt ruimtegebruik om niet te veel oppervlakte te onttrekken aan de landbouwfuncties. De installaties worden aan de straat ingeplant zodat zij zouden aansluiten bij bestaande bebouwing en om een verdere versnippering van de open ruimte tegen te gaan. Het belangrijkste visueel onderdeel van de installatie zijn de vier rietvelden. De andere, meer technische installaties worden grotendeels ondergronds voorzien. De hoogte van de zichtbare delen bedraagt ongeveer 2,5 m. Het geheel wordt grotendeels afgeschermd door bufferaanplantingen.
...

3.

De tussenkomende partij voegt hieraan nog het volgende toe:

"...
Uit dit overzicht van wetwijzigingen blijkt dat het standpunt van verzoekende partij niet gevolgd kan worden: (...)
Zoals aangetoond, werd artikel 20 van het Inrichtingsbesluit pas recent buiten toepassing gesteld, en wel uitdrukkelijk door het nieuwe artikel 4.7.7/1 VCRO. A contrario volgt hieruit

dat tot aan de inwerkingtreding van dit artikel 4.7.7/1 VCRO artikel 20 van het Inrichtingsbesluit onverkort is blijven bestaan en toegepast kon worden. Op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen was, was artikel 4.7.7/1 VCRO nog niet bestaand en kon verwerende partij bijgevolg een vergunning verlenen op basis van artikel 20 van het Inrichtingsbesluit.

...”

4.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij nog wat volgt:

“ ...

Ten onrechte wordt overigens voorgehouden dat de beide regelingen (artikel 20 Inrichtingsbesluit versus artikel 4.4.7, §2 VCRO) geen zelfde toepassingsgebied zouden hebben. Dat artikel 103, §1 tweede lid DRO (later vervangen door artikel 4.4.7, §2 VCRO) effectief een gelijk toepassingsgebied omvat dan het voorgaande artikel 20 Inrichtingsbesluit blijkt immers reeds voldoende uit de reeds aangehaalde memorie van toelichting bij de invoering van artikel 103, §1 tweede lid DRO.

... ”

De vaststelling dat destijds alle kleine werken van algemeen belang waren begrepen in de afwijkmogelijkheid en dat later – door een hogere normgever - een aantal bijkomende uitsluitingen op deze afwijking werden ingevoerd, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Dat met een nieuwe regeling bijkomende beperkingen door de decreetgever worden ingevoerd, kan er bijgevolg niet aan in de weg staan dat de beide regelingen (in casu artikel 20 Inrichtingsbesluit versus artikel 4.4.7, §2 VCRO) niet hetzelfde toepassingsgebied zouden hebben.

...”

Beoordeling door de Raad

1.

Er wordt niet betwist dat het voorwerp van de aanvraag niet in overeenstemming is met het bestemmingsvoorschrift ‘agrarisch gebied’, noch dat artikel 4.4.7, §2 VCRO niet van toepassing is, aangezien het aangevraagde niet kan aangemerkt worden als een klein werk van algemeen belang. Wel betwist is het antwoord op de vraag welke regelgeving in deze van toepassing is.

Terwijl de verwerende partij stelt dat zij zich bij de beoordeling van de aanvraag in rechte kon beroepen op artikel 20 Inrichtingsbesluit, houdt de verzoekende partij voor dat zulks niet (langer) kon aangezien vermelde bepaling impliciet werd opgeheven door artikel 4.4.7, §2 VCRO en dat, aangezien artikel 4.4.7, §2 VCRO in deze niet van toepassing is, het voorwerp van de aanvraag enkel mits toepassing van artikel 4.4.7, §1 VCRO kon worden vergund.

Zelfs al zou aangenomen worden dat toch een beroep op artikel 20 Inrichtingsbesluit kon worden gedaan dan nog moet, volgens de verzoekende partij, vastgesteld worden dat het aangevraagde niet voldoet aan de in artikel 20 Inrichtingsbesluit gestelde voorwaarden. De verzoekende partij verwijst hiertoe naar de omzendbrief van 8 juli 1997.

2.

De Raad is evenwel van oordeel dat de verzoekende partij niet kan gevolgd worden in zoverre zij stelt dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen artikel 20 Inrichtingsbesluit

impliciet was opgeheven door artikel 4.4.7, §2 VCRO. Artikel 5 van het besluit van 20 juli 2012 van de Vlaamse Regering tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000 tot aanwijzing van de handelingen in de zin van artikel 4.1.1, 5°, artikel 4.4.7, § 2, en artikel 4.7.1, § 2, tweede lid, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en tot regeling van het vooroverleg met de Vlaamse Bouwmeester, heft artikel 20 Inrichtingsbesluit weliswaar expliciet op.

Maar pas met artikel 7 ervan, treedt artikel 28 van het decreet van 11 mei 2012 houdende de wijziging van diverse bepalingen van de VCRO en van de regelgeving wat betreft de opheffing van het agentschap Ruimtelijke Ordening (dat een nieuw artikel 4.4.7/1 aan de VCRO toevoegt dat stelt dat geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 20 Inrichtingsbesluit) in werking vanaf 1 september 2012.

Aangezien de bestreden beslissing dateert van 2 maart 2011, kon de verwerende partij destijds dus wel degelijk nog artikel 20 Inrichtingsbesluit toepassen. Of (het niet van toepassing zijnde) artikel 4.4.7, § 2 VCRO in een gelijkaardige dan wel veeleer beperktere afwijkingsmogelijkheid als artikel 20 Inrichtingsbesluit voorziet, is in deze niet relevant. De verzoekende partij gaat met haar middelen bijgevolg uit van de verkeerde premisse dat de verwerende partij geen toepassing kon maken van artikel 20 Inrichtingsbesluit en een ruimtelijk uitvoeringsplan vereist was om te kunnen vergunnen. Alleen al om deze reden zijn de onderdelen van het eerste en tweede middel, die uitgaan van vermelde premisse, ongegrond.

3.

Rest dus nog de vraag of de verwerende partij op deugdelijke wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 20 Inrichtingsbesluit, of zij met andere woorden aan de hand van deugdelijke motieven heeft vastgesteld of is voldaan aan (de voorwaarden van) artikel 20 Inrichtingsbesluit teneinde het aangevraagde in afwijking van het bestemmingsvoorschrift 'agrarisch gebied' te vergunnen.

Artikel 20 Inrichtingsbesluit bepaalt:

“
...
Bouwwerken voor openbare diensten en gemeenschapsvoorzieningen kunnen ook buiten de daarvoor speciaal bestemde gebieden worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de algemene bestemming en met het architectonisch karakter van het betrokken gebied.
...”

Vereist is dus dat de betrokken bouwwerken verenigbaar zijn met de algemene bestemming en met het architectonisch karakter van het betrokken gebied. Andere voorwaarden worden er niet gesteld. Met de verwerende partij en de tussenkomende partij stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de 'voorwaarden' waaraan niet zou zijn voldaan en waarnaar wordt verwezen om te concluderen tot een schending van artikel 20 Inrichtingsbesluit door afleidt uit de omzendbrief van 8 juli 1997 (en dus niet 2007 zoals verzoekende partij schrijft) betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen.

Vermelde omzendbrief heeft evenwel geen verordenend of reglementair karakter en dient derhalve louter als richtinggevend te worden beschouwd voor zover geen voorwaarden aan de bestemmingsvoorschriften worden toegevoegd. In haar uiteenzetting voegt de verzoekende partij dan ook meer (en strengere) voorwaarden toe aan de mogelijke toepassing van artikel 20 Inrichtingsbesluit zodat haar kritiek ten aanzien van de bestreden beslissing op dit punt evenzeer als ongegrond dient verworpen te worden

4.

Met betrekking tot de verenigbaarheid van het aangevraagde 'met de algemene bestemming en met het architectonisch karakter van het betrokken gebied', als enige voor de toepassing van artikel 20 Inrichtingsbesluit relevante voorwaarden, stelt de bestreden beslissing uitdrukkelijk het volgende:

“ ...

De aanvraag is verenigbaar met de algemene bestemming en met het architectonisch karakter van het betrokken gebied: ook landbouwbedrijfswoningen en de aanwezige zonevreemde woningen kunnen aangesloten worden op de kwzi en de omgevende landbouwgronden zullen geen noemenswaardige gebruikshinder ondervinden.

Architectonisch is het geheel aanvaardbaar gezien rietvelden naast een waterloop in agrarisch gebied niet storend zijn en de constructies uiteindelijk hetzelfde impact zullen hebben als sleufsilos of lagere landbouwloodsen. Gezien de bijna vierkante vorm van de voorziene site, lijkt de kwartslag kanteling van het project, zoals gesuggereerd in het advies van Duurzame Landbouwwontwikkeling Oost-Vlaanderen niet van die aard dat de agrarische structuur veel minder aangetast zou worden

...”

En verder:

“ ...

De site werd ontworpen met een beperkt ruimtegebruik om niet te veel oppervlakte te onttrekken aan de landbouwfuncties. De installaties worden aan de straat ingeplant zodat zij zouden aansluiten bij bestaande bebouwing en om een verdere versnippering van de open ruimte tegen te gaan. Het belangrijkste visueel onderdeel van de installatie zijn de vier rietvelden. De andere, meer technische installaties worden grotendeels ondergronds voorzien. De hoogte van de zichtbare delen bedraagt ongeveer 2,5 m. Het geheel wordt grotendeels afgeschermd door bufferaanplantingen.

- *ruimtegebruik en bouwdichtheid*

De site werd ontworpen met een beperkt ruimtegebruik om niet te veel oppervlakte te onttrekken aan de landbouwfunctie. De installaties worden aan de straat ingeplant zodat zij zouden aansluiten bij bestaande bebouwing en om een verdere versnippering van de open ruimte tegen te gaan.

- *visueel-vormelijke elementen*

Het belangrijkste onderdeel van de installatie zijn de 4 rietvelden. De andere, meer technische installaties worden grotendeels ondergronds voorzien. De hoogte van de zichtbare delen bedraagt ongeveer 2,5m. Het geheel wordt grotendeels afgeschermd door bufferaanplantingen

...”

Uit de geciteerde motivering blijkt dat de verwerende partij het voorwerp van de aanvraag aan de hand van concrete gegevens en afdoende heeft getoetst aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 20 Inrichtingsbesluit. De verzoekende partij toont alvast niet aan dat deze beoordeling onjuist dan wel kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. In zoverre de beoordeling op deugdelijke gronden is gestoeld en de verwerende partij met andere woorden op regelmatige wijze is afgeweken van het vigerende bestemmingsvoorschrift, is een antwoord op de vraag of in deze tevens een schending van artikel 11.4.1 Inrichtingsbesluit voorligt niet aan de orde.

Het eerste en het tweede middel zijn in alle onderdelen ongegrond.

B. Derde middel

Standpunt van de partijen

1.

In dit middel roept de verzoekende partij als volgt de schending in van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, evenals van de formele en materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het rechtszekerheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel:

“ ...

Uitgangspunt is de tekst van artikel 20 Inrichtingsbesluit. Hierin is bepaald dat slechts kan worden afgeweken van de bestemming in geval het gevraagde in overeenstemming is met de algemene bestemming en het architectonisch karakter van het betrokken gebied.

Het spreekt voor zich dat het feit of het gevraagde al dan niet voldoet aan deze voorwaarde in de beslissing zelf en op een zeer afdoende en concrete wijze moet worden gemotiveerd.

...

Stijlformules en een loutere beschrijving van het project en de omgeving volstaan hiertoe niet.

...

Bij het beoordelen van de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving dient te worden uitgegaan van de specifieke kenmerken van de onmiddellijke omgeving.

In casu mag bovendien niet uit het oog worden verloren dat het gaat om een afwijkingsbepaling die bijgevolg strikt en beperkend moet worden toegepast...De motiveringsplicht geldt evident des te meer ten aanzien van afwijkingen op de bindende kracht van de gewestplannen.

...

Uitgaande van die uitgangspunten, dient te worden vastgesteld dat het bestreden besluit niet afdoende motiveert of en waarom het gevraagde in overeenstemming is met de algemene bestemming en het architectonisch karakter van het betrokken gebied. De verwerende partij beperkt zich tot loutere stijlformules die evenzeer in andere dossiers kunnen worden gebruikt.

...

Hoger werd reeds aangegeven dat het college van burgemeester en schepenen in haar advies van 14 februari 2011 uitdrukkelijk en in het beschikkend gedeelte het voorbehoud maakt voor de noodzaak tot de opmaak van een RUP. Ook beoordeelt zij de bezwaren als gegrond en wijst zij duidelijk op de wateroverlast, die in geen geval mag toenemen.

De verwerende partij gaat hierop evenwel nergens in.

Het hoeft geen betoog dat een vergunningverlenende overheid steeds in haar beslissing de relevante en pertinente motieven moet opnemen die haar beslissing dragen. Deze verplichting geldt des te meer wanneer een advies voorligt waarin een voorbehoud wordt gemaakt met betrekking tot de essentie van het project: kan in afwijking op de gewestplanbestemming worden vergund of dient een RUP te worden opgemaakt ?

Aangezien het college van burgemeester en schepenen duidelijk haar bezorgdheid hieromtrent uit, zelfs in het beschikkend deel van haar advies, kan de verwerende partij hieraan niet zonder meer voorbijgaan zonder de motiveringsplicht te schenden.

Hetzelfde geldt ten aanzien van de wateroverlast. Hoger werd reeds aangegeven hoe groot het probleem van de wateroverlast ter hoogte van de bouwplaats momenteel is.

Ook in de bezwaren werd hierop uitvoerig gewezen. Dat het gebied volgens de kaarten van AG1V niet in een overstromingsgebied is gelegen, betekent niet dat de verwerende partij geen concrete beoordeling moet doen aan de hand van de gegevens die hem ter kennis worden gebracht.

Blijkbaar neemt de verwerende partij genoegen met een standaardformulering van de watertoets, ondanks de recente overstromingen van het gebied.

... ”

2.

De verwerende partij antwoordt hierop als volgt:

“ ...

Het volstaat dan ook te verwijzen naar de uiteenzetting m.b.t. het eerste en tweede middel en naar de overwegingen van het bestreden besluit.

... ”

3.

De tussenkomende partij voegt hieraan nog het volgende toe:

“ ...

Wat de verenigbaarheid van de aanvraag met de algemene bestemming en het architectonisch karakter van het gebied betreft (toepassingsvoorwaarden van artikel 20 Inrichtingsbesluit) kan tussenkomende partij verwijzen naar haar verweer bij de behandeling van het tweede middel. Aangetoond werd dat verwerende partij de vereiste toetsing aan deze voorwaarden doorgevoerd heeft en op goede gronden vastgesteld heeft dat de aanvraag vergunbaar was. In geen geval heeft verweerder zich daarbij beperkt tot het gebruik van vage en algemene stijlformules maar heeft hij wel degelijk rekening gehouden met de concrete omstandigheden van het gebied.

Wat de weerlegging van de bezwaren en de adviezen betreft, kan verwezen worden naar de uitgebreide behandeling van de bezwaarschriften op p. 3 van de bestreden beslissing. Verzoeker toont niet in concreto aan dat deze weerlegging kennelijk onredelijk zou zijn en op welke gronden deze argumenten door de Raad – binnen diens marginale toetsingsbevoegdheid – zouden moeten worden afgewezen.

Verzoeker stelt enkel dat geen antwoord gegeven werd op het advies van de gemeente Kruishoutem, waarin gevraagd werd of de opmaak van een RUP niet opportuun is, en dat geen rekening is gehouden met de gekende problematiek van wateroverlast.

Wat het RUP betreft, sluit dit argument aan bij de problematiek van de toepassing van artikel 20 van het Inrichtingsbesluit: reeds meermaals heeft tussenkomende partij aangetoond dat dit artikel op goede gronden en correcte wijze toegepast werd, waaruit noodzakelijkerwijze voortvloeit dat de opmaak van een RUP niet vereist is.

Wat de problematiek van de beweerde wateroverlast betreft, heeft verwerende partij hiermee wel degelijk rekening gehouden.

... ”

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, werd bijgevolg geantwoord op de bedenkingen van de gemeente [REDACTED] in het (niettemin) gunstige advies. Uit niets blijkt dat deze motivering kennelijk onredelijk zou zijn.

... ”

4.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij nog het volgende:

“ ...

Wat de beoordeling van de motiveringsplicht van de verwerende partij omtrent het aspect ‘verenigbaar zijn met de algemene bestemming en het architectonisch karakter van het betrokken gebied’ betreft wenst de verzoekende partij nog bijkomend te wijzen op de motivering die nu post factum wordt gegeven door de verwerende partij, met name dat er gezien het beperkt ruimtegebruik en de inplanting van de installaties aan de straatzijde geen onverenigbaarheid bestaat inzake de algemene bestemming en het architectonisch karakter van het gebied. Enkel de motivering die is opgenomen in de bestreden beslissing zelf kan uiteraard in rekening worden gebracht. Het nu nog aanreiken van een aantal bijkomende ‘concrete’ gegevens door de verwerende partij kan derhalve niet verantwoorden dat het voormelde aspect destijds correct en voldoende precies beoordeeld en gemotiveerd werd, in tegendeel. De vaststelling dat de verwerende partij op vandaag nog een aantal nieuwe zaken dienaangaande naar voren brengt, bevestigt juist de stelling dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

...”

Beoordeling door de Raad

Om te voldoen aan de motiveringsplicht die op haar rust, moet de verwerende partij te kennen geven op welke gronden zij haar beslissing steunt. Zij is niet verplicht om in te gaan op alle adviezen en bezwaren en deze punt per punt te weerleggen. De verwerende partij kan bijgevolg niet verweten worden niet expliciet te zijn ingegaan op een mogelijk (naar aanleiding van de tijdens het openbaar onderzoek geformuleerde bezwaren) door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente [REDACTED] geformuleerd voorbehoud. Het college heeft de aanvraag overigens voorwaardelijk gunstig geadviseerd.

In zoverre de verzoekende partij artikel 20 Inrichtingsbesluit, met de bij de bespreking van het eerste en tweede middel geciteerde toepassingsvoorwaarden, hanteert als uitgangspunt voor haar kritiek op de bestreden beslissing, volstaat het te verwijzen naar de beoordeling van het eerste en het tweede middel. De verwerende partij heeft op goede gronden en op correcte wijze geoordeeld dat de opmaak van een ruimtelijk uitvoeringsplan niet vereist is om af te wijken van de bestemmingsvoorschriften. Haar repliek op het ter zake door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kruishoutem geformuleerd voorbehoud en de problematiek van wateroverlast, zit vervat in de motieven op grond waarvan zij toepassing maakt van artikel 20 Inrichtingsbesluit

De verzoekende partij toont in dit verband, zoals hoger reeds vastgesteld, niet concreet aan dat de motivering van de verwerende partij op dit punt kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn dan wel zou gestoeld zijn op onjuiste gegevens.

Het derde middel is ongegrond.

VII. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Gelet op de vaststelling dat de vordering tot vernietiging als ongegrond dient verworpen te worden, dient de op 3 mei 2011 ingestelde vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, zijnde een accessorium van de vordering tot vernietiging, evenzeer afgewezen te worden.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van [REDACTED] is ontvankelijk.
2. De vordering tot vernietiging en de naderhand op 3 mei 2011 ingestelde vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, worden verworpen.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 13 oktober 2015, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER, voorzitter van de derde kamer,

met bijstand van

Lieselotte JOPPEN, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Lieselotte JOPPEN

Filip VAN ACKER